

Foreningsarbeid i hastighetens ti

TEKST

Nikolaj Kunøe

PUBLISERT 1. juni 2006

For en stund siden arrangerte Yngre psykologers utvalg og Oslo lokallag en kveld med Sissel Gran, der hun fortalte om sine opplevelser som psykolog i møte med mediene og et bredere publikum. At et arrangement blir vellykket, er kanskje ikke uventet når mange psykologer som kjenner hverandre, møtes på et serveringssted for å høre på en vinner av Psykologforeningens formidlingspris. Men når det ble *til de grader vellykket*, skyldtes det nok at temaet traff de yngre psykologene så godt.

Når jeg med ujevne mellomrom hører eldre kolleger mimre om studietiden, går det nok en gang opp for meg at det sakte har skjedd en omveltning på psykologstudiet. En av dem fortalte at da han gikk ut like etter krigen, var det samlede pensum for embetseksamen rundt 1 500 sider. Studiene var åpne for alle interesserte. En noe yngre amanuensis fortalte hvordan de faglige diskusjonene raste i kantinen på 80-tallet. Nysgjerrighet og stolthet sporet dem an til mer faglig glede og selvstendighet.

Men med årene har pensummengden økt dramatisk, og tiden til å lese etter interesse har blitt tilsvarende liten. Også nåløyet for å komme inn har blitt forsvinnende lite – først laudkrav, deretter åpen konkurranse som velger ut rundt regnet de 5 % flinkeste. Vi skal være glade for at vi har fått en bedre psykologutdanning, og kanskje også flinkere psykologer.

Sissel Gran trakk frem norsk forskning som sammenlignet 70-tallets hverdag med dagens virkelighet. Vi foretar oss flere handlinger i løpet av en dag, og har flere oppgaver i hjem og på arbeid. Vi snakker til og med raskere, slik at vi får sagt flere ord på kortere tid enn før. Det er lett å sitte igjen med et inntrykk av at strømmen i livets elv har blitt striere, og at man må stå stødigere om man vil unngå å bli overveldet. Kanskje er dette noe av årsaken til at vi i de siste årene har sett flere eksempler på overarbeid og langtidssykemelding blant nyutdannede. Ønsket om å klare seg selv stikker dypt hos psykologer som er utvalgt på å prestere.

I dag er vi glade for å konstatere at Psykologforeningen har fulgt med på forandringen. Snart har alle lokallag et medlem med ansvar for ivaretagelse av ikke-spesialistene. I Oslo stiller Yngre psykologers utvalg opp hver måned for å skape en uformell arena der ikkespesialister kan møtes. Våre erfaringer er så gode at vi oppfordrer lokallag i andre deler av landet til å gjøre det samme. For vi trenger sjelden å oppfordre disse psykologene til å gjennomføre spesialiteten raskt, til å forhandle lønn, til å stille krav til arbeidsgiveren, til å oppdatere seg faglig og på lovverket. Deres egne ambisjoner har

som regel kommet oss i forkjøpet. I stedet ser vi at hastighetens tid skaper et underskudd på nærhet, fellesskap og ivaretagelse. Foreningsarbeidet må tilpasses de problemene dette skaper.

I utvalget er vi glade for å fortsette arbeidet med å ivareta ikke-spesialistene. Vi møter dem gjerne like etter endt utdanning, og i noen tilfeller også før de er blitt psykologer. Vi lar dem vite at de ikke trenger å stå alene, og at foreningen er noe mer enn en formell instans som stiller krav til dem. Ved vårt nærvær formidler vi at de er viktige nok for foreningen til at den vil møte dem uten annen agenda enn å besvare deres spørsmål og høre hvordan de har det. Det er foreningsarbeid i hastighetens tid.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 6, 2006, side 634

TEKST

Nikolaj Kunøe, Avtroppende leder, Yngre psykologers utvalg